

יש לה גוף של דוגמנית ופרצוף של מלאך, זוג עיניים לוהטות, אף סולד מקסים, והופעה כללית של שיקסיה קלאסית. לא קשה להבין כיצד גבי ספר, קיבוצניק ג'ינג'י גבוה ובעל זוג כתפיים אימתניות, התאהב בה.

ספרית בקיבוץ. הבעיות התחילו כאשר היא התאהבה בו בחזרה. האהבה ההדדית בין הקיבוצניק בן 28 מקיבוץ דליה, לבין ביאטריס קאמונינג, (26 המת-נדבת השוייצרית, שבאה למשק ביוני 1968, הביאה לנישואיהם. מאחר שביאטריס, ספרית במקצועה, נולדה לדת הקתולית, נישאו השניים בטקס פרטי במשק.

לפני הטקס נסעה בחזרה לשווייץ כדי לבקר את הוריה, להודיע להם שמצאה בן זוג בישראל. אביה, בעל מסעדה בבאול, הזמין את גבי לבקר בשווייץ. גבי — יליד פאריס, שאמו ירדה מהארץ, הכירה בצרפת פליט מרוסיה, והזוג נשאר בצרפת עד 1949 — נישוא.

ב-4 באוגוסט 1970 נישאו השניים. את הטקס ניהלה מזכירת הקיבוץ, במסיבה

אברהם ירון
הצעה מיקרית

המו"ל רצה לפרסם ספר מסופרת בלתיידועה שלא ראה מעולם — ולבסוף התאהב בה דרך מכתבים

גבר ואשה. אלה ברקת מסכימה לתנאיו של ירון. יום אחד היא מגיעה ארצה כדי לחתום על חוזה ולקבל את שכר-הסופרים שלה. במשרדו של ירון הם נפגשים לראשונה. היא חותמת על החוזה. ירון מוזמן אותה

בת לצייר. עלתה עם הוריה מרוסיה כש-9 עבדה בעיתון נשים. כשנפטר אביה יצאה לעולם, ישבה באי ביוון וכתבה ספר. אחר כך המשיכה לנדוד על פני העולם. לומדת אנגלית קלאסית בניו-יורק. עובדת קשה כמלצרית כדי להתקיים. מציע

סיפור אהבה

דור ציני, חומרני, הסולד מכל תופעה של רגשות, מתרחשים גם סיפורים כאלה, הלוקחים כאילו מרומן זעיר בהמשכים משנות ה-30.

אברהם ירון (43), צלם עתונות ישראלי, אחד הידועים בארץ, מעולם לא עסק בספרות או במו"לות. לכל היותר צייר. יום אחד מתקשר איתו אלמוני, ישראלי שחזר מארץ-צות-הברית וקיבל את כתובתו מאחותו, דיילת אל-על, שירדן בילה עימה ערב או שניים. לאותו ישראלי יש הצעה: הוא הביא עמו כתב-יד של רומן מארצות-הברית. אולי ירון מוכן להוציאו לאור?

הצעה מיוזרה. ירון לא חשב מעולם להוציא ספרים לאור. אבל הוא לא יודע איך לצאת מהעניין. "תביא, נקרא ונראה", הוא אימר. הישראלי מביא לו את כתב-היד. מסתבר שזה בכלל לא שלו. סטודנטית ישראלית הלומדת בארצות-הברית נתנה לו את זה, שינסה למצוא מו"ל בארץ. היא כתבה את זה ביוון לפני שנים.

ירון מרגיש שהסתכן. "טוב", הוא אומר, "תשאיר ונקרא". בהזדמנות הראשונה הוא מתחיל לקרוא את כתב-היד. סיפור רגשני, רומנטי, רומן בין נערה עירונית ובן קר-בוץ. שם הספר: "אל שום מקום". מעניין. הוא אינו מניח את הספר מידו עד שהוא מסיימו. לבחור שמתקשר אליו הוא אומר: "מוכן לשלם 1000 דולאר, בשביל כל הז-כריות של הספר". הסכיר ירון מאוהר יותר: "אני לא מו"ל, אבל אני מהמר. נראה לי שכדאי להמר על זה".

הישראלי מבטיח להביא תשובה. הוא חוזר לארצות-הברית. כעבור כמה שבועות מגיעה התשובה: שלילית. הסכום קטן מדי כדי לספק את הסופרת ואת המתווך גם יחד.

ירון מעביר קו. העניין נשכח. הוא לא יודע אפילו מי כתבה את הספר שקרא.

נישואין אזרחיים בדנמרק

ינואר השנה מפרסם אורי קיסרי במעריב, רשימה על נערה ישראלית החיה בארצות-הברית ומחפשת להוציא שם לאור רומן שכתבה. זוהי אלה ברקת (30).

אתאיסטית קאמוניזר
לא אשקה, לא אתגיר

גדולה בה השתתפו עשרות אנשים. שני הצעירים חתמו על מגילת קלף. הזוג קיבל חדר משותף, החלו חיים כבעל ואשה. **לא רוצה לשקר.** השבוע הופיעו ביאטריס וגבי עם עורך-דין שמואל מינצ, בפני בית-המשפט המחוזי בחיפה, ביקשו להכיר בנישואין הפרטיים שלהם.

"סירבתי להתגיר", סיפרה ביאטריס ל-כתב העולם הזה, "מפני שאינו מאמינה באלוהים. אם הייתי מבקשת להתגיר כדי לפתוח דרך קלה לנישואין שלי עם גבי, הייתי משקרת לעצמי, מפני שאני אתאיסטית. גם גבי לא רצה בהצגה הזאת. שוחחתי עם הקונסול של שווייץ בישראל על הבעיה. הוא הזהיר אותי שלווגות מעורבים יש קשיים גדולים בישראל. אך אני אוהבת את גבי, ולא איכפת לי".

קתולית, לא ערינו. הישיבה בבית המשפט הייתה סוערת. ניצג פרקליטות המ-חוז, ד"ר צבי טגליכט, ביקש מבתיה, לדחות את המשפט למועד מאוחר, אך השופט אריה סלוצקי, דחה את הבקשה. השופט לא מיהר להוציא פסק-דין. לטענת עורך-הדין מינצ, אשר ביקש שלא לדחות את המשפט, השיב: "מה בוער להם? בית המשפט קבע כי יש לשמוע את חוות-הדעת של מומחה ישראלי על החוק השווייצרי, כדי לבדוק אם חוק זה אינו פוסל את נישואיה של ביאטריס".

בהזדהוּת. לאחר גמר הישיבה, נראתה ביאטריס מבוהלת ונבוכה. בדמעות בעיניה אמרה: "אינני מבינה מה מתרחש פה. אני פוחדת שלא יורקו אותי ואת גבי מהארץ".

בעלה לא נראה מבוהל כלל. "נילחם עד הסוף", אמר בשלווה. "לא נפסיק את המ-אבק. יכולנו לנסוע לקפריסין ולהתחתן

סופרת אלה ברקת הצעה מעל גבי העיתון

לחגוג בארוחת-ערב. מאותו ערב הם לא נפרדים. נוסעים יחד לבלות באילת. חוזרים, עורכים מסיבה ומודיעים לידידים כי החלי-טו להינשא. הוא בפעם השלישית. היא לי-ראשונה.

היא חוזרת לארצות-הברית לחסל את עני-ייניה שם. הוא נוסע לגרמניה, שם נערכת תערוכת צילומים שלו בחסות השגריר הי-ישראלי. הם ייפגשו באירופה. יתחתנו בי-דנמרק. חתונה אזרחית. לאלה יש נדוניה — שכר-הסופרים שלה. כשיחזרו יצא הספר לאור. הבעל יהיה המו"ל.

הוא יצטרך להתכונן להוציא ספר נוסף, אותו משלימה אלה בימים אלה: הסיפור הבנאללי, הרגשני אבל האמיתי, על זוג אני-שים מבוגרים, מו"ל מקרי וסופרת, המוצי-אים זה את זה בדרך הרומן שהם מדפיסים ביחד.

אורי קיסרי בכתבה: חזרי לישראל. רק כאן יש סיכוי שיוציאו את הספר. קרא ירון את הכתבה, התקשר לקיסרי וסיפר לו: "כתב-היד שלה היה בידי לפני כמה חודשים. הצעתי לה להוציאו לאור. סרבה. לא עוברים ימים רבים ואמה של אלה ברקת מתקשרת עם ירון. "האם אתה עוד מוכן להוציא את הספר?" "ודאי!" הוא משיב. נותנת לו את כתובת בתה בארצות-הברית. ירון כותב לה אישית, בפעם הי-ראשונה, חוזר על הצעתו לשלם לה 3500 ל"י-שכר-סופרים תמורת כל הזכויות על-ספרה.

הם מתכתבים כך כמה שבועות. שני מכת-בים לשבוע. כינויי החיבה במכתבים מת-רבים. גם ירון הוא יליד רוסיה. עלה לארץ עם ילדי טהרן. מחליטים להפריד בין העניינים בין מו"ל לסופרת, והעניינים שבין

שאר בעלי מיקצוע. את אלו, מצא בשפע, ביחוד בין עיתונאים צעירים, שהיו מעוניי-נים בפירסום שם על גבי עטיפות ספרים, לא פחות מאשר בפרנסה הנוספת. אלה החלו מתרגמים עבורו לעברית ספרים ב-נושאים שונים — מין, בלשים, רומנים ו-כדומה.

כאשר הגיעה פעילותו של היום ה-נמרץ לשלב הדפסת הספרים, נתקל בקשיים מסויימים. בעלי בתי-הדפוס בישראל הם אנשי עסקים מנוסים, אינם נוטים לקבל עבודות תמורת שטר בחתימת חברה אל-מונית, תובעים כיסוי יותר מממש.

צריך כסף — תפאדלי. לא פחותי הוא הגבר שפרט קטן כזה ירתיע אותו. הוא פנה לעזרת המודעה הקטנה והגדו-לה, פירסם מודעות המזמינות כל מי שהי-פרוטה מצויה בכיסו, לנצל את ההזדמנות ולהופכה במהירות לפרוטותיהם. העובדה, ש-אכן הצליח לגייס משקיעים, שהיו מוכנים להכניס מכספם בשותפות עימו — מוכיחה-רק על כושר השיכנוע הנדיר שלו. **המציאות המררה.** כך התגבר על אבן-

הנגף העיקרית. ברגע שהחל במכירת ה-ספרים — התחילו להיכנס לכיסו המזומן-נים הראשונים. לא היה בהם כדי לכסות רחח — אך זה היה פרט שמעולם לא הדאיג את איש העסקים הנלהב. כי הוא מעולם לא חלב לשלם את השטרות שחילק.

בעלי השטרות החלו לוחצים, פנו לבסוף לעזרת ההוצאה-לפועל. זו, לאחר חודשים ממושכים, בישרה להם שלחברה בע"מ, הי-חתומה על השטרות, אין כל רכוש תחת המשם, ואין מה לעקל אצלה. פחותי, מי-צידו, כבר הספיק בכלל לשכוח מהחברה-דן. כי בינתיים הקים ממון חברה חדשה, חזר באמצעותה על התרגיל — במשרד-חוש, עם עובדים חדשים, עם בית-דפוס חדש, כשהוא ממשיך ומוציא בלהט ספרים-חשים — ומשאר מאחוריו שורה ארוכה של עובדים, ספקים ושותפים זפוקים, הי-מגלים, לתדהמתם, שיד החוק קצרה מלהי-שיעם.

אלא שהם מגלים זאת, שוב ושוב, מאוחר מדי.